

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 520/2015-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 3 C 44/2011 z 20. marca 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 158/2012 z 20. januára 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 C 44/2011 z 20. marca 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 158/2012 z 20. januára 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovatelia boli účastníkmi konania o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vedeného okresným súdom pod sp. zn. 3 C 44/2011 v procesnom postavení navrhovateľov. Odporcom v tomto konaní bol súdny znalec ustanovený v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 16/2008 na podanie znaleckého posudku, ktorý mal po vznesení námietok proti jeho osobe zo strany sťažovateľov ako účastníkov konania sp. zn. 5 C 16/2008 vo svojom vyjadrení označiť sťažovateľov *„za klamárov a ich tvrdenia týkajúce sa popáleniny na hlave ich syna za lživé“*.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 3 C 44/2011 z 20. marca 2012 návrh na začatie konania zamietol a sťažovateľov zaviazal povinnosťou zaplatiť odporcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania. Tento rozsudok napadli sťažovatelia odvolaním. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 158/2012 z 20. januára 2015 rozsudok okresného súdu v oboch výrokoch potvrdil a odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uvádzajú, že *„... v napadnutých rozsudkoch okresný súd a ani krajský súd sa nevysporiadal so skutkovými zisteniami. Viaceré fakty preukázateľne sám súd uvádza skreslene, dokonca aj úplne lživo...“*.

Podľa názoru sťažovateľov „okresný súd v napadnutom rozsudku okresného súdu pochybil aj vo veci trov konania, s čím sa nevysporiadal ani krajský súd v napadnutom rozsudku krajského súdu, čo sťažovatelia napádajú touto ústavnou sťažnosťou...

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovatelia výslovne v odvolacom konaní upozorňovali na viaceré nesprávne závery týkajúce sa skutkových zistení a trov konania v rozsudku okresného súdu..., bolo povinnosťou odvolacieho súdu sa týmito námietkami zaoberať a vysporiadať sa s nimi, keďže mohli mať zásadný význam v prípade, keby boli vyhodnotené ako dôvodné. Odvolací súd sa však týmito námietkami nijako nezaoberal, a preto sa s nimi ani nevysporiadal.“

Podľa tvrdenia sťažovateľov: „Súd prvého stupňa ako aj odvolací súd vo svojich rozsudkoch porušili základné práva sťažovateľov, nimi vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené a arbitrárne a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a majú za následok porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu.“

Dňa 13. augusta 2015 bolo ústavnému súdu doručené doplnenie sťažnosti, v ktorom sťažovatelia okrem iného oznámili, že si zvolili právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, zároveň upravili petit sťažnosti a navrhli, aby ústavný súd na základe predostretej argumentácie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa 1/ [REDACTED]... a sťažovateľa 2/ [REDACTED]... na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 3 C/44/2011-158 zo dňa 20. 03. 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co/158/2012-197 zo dňa 20. 01. 2015 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 3 C/44/2011-158 zo dňa 20. 03. 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co/158/2012-197 zo dňa 20. 01. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi 1/ [REDAKOVANÉ]... sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- € (slovom päťtisíc eur), ktoré sú Okresný súd v Trenčíne a Krajský súd v Trenčíne povinní mu zaplatiť spoločne a nerozdielne, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi 2/ [REDAKOVANÉ]... sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- € (slovom päťtisíc eur), ktoré sú Okresný súd v Trenčíne a Krajský súd v Trenčíne povinní mu zaplatiť spoločne a nerozdielne, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd v Trenčíne a Krajský súd v Trenčíne sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľom 1/ [REDAKOVANÉ]... a 2/ [REDAKOVANÉ]... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu trovy konania vo výške 355,72 EUR na účet advokáta JUDr. Martina Olosa... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie

ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovatelia sťažnosťou napádajú rozsudok, ktorým okresný súd zamietol ich návrh na začatie konania o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy a zaviazal ich povinnosťou zaplatiť odporcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovatelia využili svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný

rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovatelia tvrdia, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej i vo výroku o náhrade trov konania, došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných

súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom

súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že uvedený článok ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy

ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Z už uvedeného (pozri najmä časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podľa tvrdenia sťažovateľov k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa tak vo veci samej, ako aj vo výroku o náhrade trov konania. Námietky sťažovateľov spočívajú v tvrdení, že krajský súd „*sa nevysporiadal so skutkovými zisteniami*“ a že napadnutý rozsudok je „*zjavne neodôvodnený a arbitrárny*“.

Pri preskúvaní námietok sťažovateľov sa ústavný súd oboznámil s napadnutým rozsudkom krajského súdu a v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť jeho odôvodnenia, v ktorej sa okrem iného uvádza:

„Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa preto stotožňuje s týmito skutkovými závermi, aj s právnym posúdením veci v odôvodnení napadnutého rozsudku a podľa § 219 ods. 2 O. s. p. na ne poukazuje.

Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka súdneho konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky... Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom..., ale musí dať odpoveď len na tie otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam... Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré

stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd na základe návrhu navrhovateľov správne ustálil, že predmetom sporu účastníkov bola otázka, či odporca svojim vyjadrením zo dňa 07. 09. 2010 v postavení znalca v spore, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 5 C/16/2008, v rozpore s ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, upravujúcimi ochranu osobnosti, zasiahol do práva navrhovateľov na ochranu osobnosti. Takto vymedzený predmet konania bol preto podstatný pre vymedzenie rozhodných skutkových a právnych otázok, ktoré bolo potrebné riešiť v tomto konaní. Z uvedených dôvodov sa preto okresný súd správne zamerl na otázku, či obsah vyššie uvedeného vyjadrenia zasiahol do občianskej cti navrhovateľov.

Ako vyplýva aj z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd podrobne posúdil obsah vyššie uvedeného vyjadrenia odporcu z hľadiska možného zásahu jeho obsahom do osobnostných práv navrhovateľov. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd správne vyvodil, že odporca týmto svojim vyjadrením len plnil svoju zákonom stanovenú povinnosť vyjadriť sa na výzvu súdu v zmysle § 17 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanoveniami § 14 a nasl. O. s. p. Preto okresný súd dospel k správne právnemu záveru, podľa ktorého odporca podaným vyjadrením len plnil svoju právnú povinnosť. Preto okresný súd správne zamerl svoju pozornosť na posúdenie, či obsah podaného vyjadrenia odporcu zasiahol do osobnostných práv navrhovateľov.

Na základe preskúmania veci sa odvolací súd stotožnil so skutkovým záverom okresného súdu, podľa ktorého odporca v predmetnom vyjadrení, na obsah ktorého okresný súd poukázal aj v odôvodnení rozsudku, len vecne vyjadril svoje stanovisko ku skutočnostiam, uvedeným v námietke zaujatosti. Ani podľa názoru odvolacieho súdu predmetné vyjadrenie odporcu neobsahuje osočujúce, znevažujúce, urážajúce, prípadne iné nevhodné formulácie vo vzťahu k navrhovateľom a ani formuláciu, ktorou by boli navrhovatelia označení za klamárov. Keďže odporca vo vyjadrení len vecne vyjadril svoje stanovisko k námietke zaujatosti, na zaujatie ktorého vlastného stanoviska mal právo, ani podľa názoru odvolacieho súdu obsah vyjadrenia odporcu nebol spôsobilý zasiahnuť

do osobnostných práv navrhovateľov v rozpore s ustanoveniami § 11 a § 12 Občianskeho zákonníka.

S poukazom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil aj so záverom okresného súdu, podľa ktorého nebolo úlohou súdu v tomto konaní skúmať, či v roku 1987 malo zo strany odporcu dôjsť k pochybeniu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti o syna navrhovateľov. Z uvedených dôvodov okresný súd správne zamietol návrhy navrhovateľov na doplnenie dokazovania, ktoré návrhy bez akýchkoľvek pochybností smerovali výlučne k objasneniu otázky správnosti postupu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti synovi navrhovateľov v roku 1987.“

Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza:

„Odvolací súd považoval za správny aj výrok napadnutého rozsudku o náhrade trov konania. Okresný súd v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p., na obsah ktorého poukázal v odôvodnení rozsudku, ustálil, že odporca vzhľadom na zamietnutie návrhu navrhovateľov bol v konaní v plnom rozsahu úspešný a preto odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania, ktorými trovami sú v zmysle § 137 O. s. p. aj trovy právneho zastúpenia účastníka. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za rozhodné argumenty navrhovateľov v odvolaní vo vzťahu k posudzovaniu správnosti výroku napadnutého rozsudku okresného súdu o náhrade trov konania.“

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú ochranu osobnosti, a ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania. Závery krajského súdu nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné, logické a vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd, poukazujúc na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (III. ÚS 3/97, II. ÚS 141/04), dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľov nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015